

Földi Pálné Esküvője

Ez az én esküvőmön készült, 1946-ban. Akkor ugye nem volt nagy fakszni, bár a nagytemplomban volt az esküvőm, a Dohány utcában [lásd: Dohány utcai zsinagóga], és gyönyörű volt. Nagyon szép esküvőm volt ahhoz képest, hogy akkor milyen nincstelenség volt. Ki volt világítva a templom, és nagyon sokan voltak, ez csak egy kis része, aki éppen kijött a templomból. Nemcsak rokonok voltak az esküvőmön, hanem volt osztálytársak, szomszédok, ismerősök. Én és a férjem, Földi Pál állunk középen. Jobboldalt elől Frida néni, anyám nővére, mellette a férjem húga, Lili. Mellettem édesanyám, a férjem apjának a nővére, és egy volt osztálytársnőm. A második sorban a második az én Ica barátnőm, egy keresztény kislány, aki a legjobb barátnőm volt az iskolában. A férjem háta mögött a bajuszos férfi az én anyai nagyapám és mellette édesapám. Édesapám és apósom között a hölgy a férjem édesapjának a második felesége, akit Auschwitzból hozott haza magával. A találkozásunk teljesen sorsszerű volt. [1945.] júliusban anyukám elküldött valakihez, s a lelkekre kötötte, hogy útközben nézzek be Franklékhoz -- ez volt a férjem családjának a neve a magyarosítás előtt --, az öreg nagymamához, és kérdezzem meg, hogy ki maradt életben a családból, hogy vészelték át. Fölmentem a nagymamához, aki egy pici kis öreg néni volt, vagy kilencven éves. Elmondtam, hogy én ki vagyok, és az anyukám kérdezteti, hogy mi van a Franklékkal. És akkor elkezdett nekem sírni, hogy nem tud semmit az egész családról, az újpestieket mind elvitték Auschwitzba, és ott mindenkit megölték a gázzal. Én alig lábaltam ki a betegségből, úgyhogy nem bírtam ezeket hallgatni. Sír, és azt mondta, hogy nincs meg senki, egyedül Pali jött haza, itt a hátizsákja, de az ő házuk is teljesen ki van rabolva, és idegenek lakják, úgyhogy valami barátoknál lakik. Annyira megsajnáltam azt a pici öreg nénit, és valami kedveset akartam neki mondani, úgyhogy megígértem, hogy mikor megyek a Weissmann Pali unokabátyámékat meglátogatni, megkeresem a Palit is. Én a Palit nem láttam már gyerekkorom óta, csak valami kedveset akartam mondani a néninek. Délután csöngetnek nálunk. Kimegyek, és ki áll a kapuban? Frankl Pali! Egymást átöleltük, csókolgatott engem, nahát, Marika, hát a nagymama mondta, hogy ott voltál. Én akkor még olyan blazírt, közömbös voltam minden iránt. Behívtam, és az anyukámmal elkezdtek beszélgetni az újpesti ismerősökről. Akkor ők ott ketten nagyon jól elbeszélgettek, hogy ki jött vissza, kiről mit tud, mit hallott, mi történt. Utólag mondta a Pali, hogy az úgy volt, hogy a nagymamája mondta, hogy képzeld, itt volt Feith Marika, és, hogy

milyen szép az a kislány, és erre ő rögtön elindult megkeresni a Marikát. És az egész úton azon gondolkozott, hogyha meglát engemet, akkor illik-e nekem egy puszit adni, vagy nem illik. Amikor meglátott, rögtön döntött, mert felkapott, és nagy puszikat adott nekem. Szóval ez így kezdődött. Rá három napra megyek az utcán, és ki fog meg hátulról, mint a Pali. Megint föl hívtam haza hozzánk, megint elkezdtek beszélgetni az újpesti dolgokról a mamával, és nagyon jól eltársalogtak. Aztán egyszer csak megjelent az újpesti unokatestvérem, a Weissmann Pali, és azt mondta nekem: 'Te, Mari, te meg leszel tépve.' Mondom, 'Én? Miért?'. Azt mondja: 'Mert idejár hozzád udvarolni a Frankl Pali.' Mondom, 'Ide, udvarolni? Idejár, de nem hozzám jár, az anyuhoz jár'. Azt mondja: 'Igen, de ő vőlegény, és nemsoká lesz az esküvője, és a Pali kijelentette a kislánynak, hogy nem veszi el. Visszaadták a jegygyűrűt, abbamaradt a parti.' Mondom: 'És énnekem ehhez mi közöm?' Aztán mikor legközelebb feljött hozzánk a Pali, az én Palim, az anyukám rákérdezett az esküvőre. Pali meg mondta, hogy dehogy lesz őneki esküvője, mit kitalálnak. Akkor kezdtem el gondolkodni, hogy akkor mégse a mamámhoz jár, hanem végül is énhozzám. Aztán meghívott az állatkerti szabadtéri színházba. A 'Három a kislány'-t játszották, és Pali a végén azt mondta, hogy őneki a negyedik kislány tetszik a legjobban, és ez én voltam. Ez 1945 végén volt. 1946. márciusban összeházasodtunk nagyon sürgősen. Még nem voltam tizennyolc éves. Persze szegény anyám őrjöngött, nem vagyok normális, iskolába menjek, tanuljak, nehogy már férjhez menjek.